

Między prawdą a kłamstwem

Między prawdą a kłamstwem są półprawdy szeptane
Brzmia prawdziwie jak prawda dopieszczona przybrane
Taka duszę oplecie i umysłem zawładnie
Jeśli ty jej nie badasz dość wnikliwie dokładnie

A ci którzy ją głoszą są wredniejsi czasami
Od szulerów krętaczy ci wiesz że są kłamcami
Choć opinie swe głoszą sensacyjnie barwione
Wiesz że prawdy szukając trzeba w inną iść stronę

Lecz się strzeż od szeptaczy którzy to „prawdę znają”
Lecz nie mówią jej w oczy a po kątach szeptają
Coś przekręcają dodają przerywając w pół słowa
Wreszcie wszystko zmiksują i trucizna gotowa.

Między niebem a ziemią

Między niebem a ziemią my jak drzewa wznosimy
Mamy własne korzenie swoje miejsce i czas
W cieniu ramion rodziców wciąż najlepiej się mamy
I tworzymy społeczność tak zupełnie jak las

My wichrami targani burza miota w nas gromy
Coraz ktoś tam upadnie słychać łomot i trzask
I zupełnie jak drzewa czasem się odradzamy
Lecz to tylko niektórych los przywraca do łask

Między niebem a ziemią my jak ptaki wlatamy
Niosą nas skrzydła marzeń wicher życia nas gna
Cel się ciągle oddala czasu mało tak mamy
A los szuler karciany jak chce z nami tak gra

My w przyływie tęsknoty do swych gniazd powracamy
Czasem ze stron dalekich los przygania nas tu
Gdzie młodzieńcze marzenia w sercach swoich chowamy
Gdzie nas księżyc i gwiazdy układają do snu

Józef Cupak

Melancholia, piękno i nadzieja

I sypnął luty srebrem na ziemię,
błyszczą promienie w zmrożonym śniegu,
szmaragd zieleni w ukryciu drzemie,
czas jak by chwilę przystaną w biegu.

A jeszcze wczoraj pachniało wiosną,
lecz jednak luty wciąż zimę woli,
uciszył w duszy nutę radosną,
zagrał na strunie mej melancholii.

W mroźne poranki tak kocham ciszę,
jaskrawość słońca gdy ze snu wstanie,
brzozy na wzgórzu to o nich piszę,
przyjazne w piecu ognia trzaskane.

Już za chwil parę wyruszę z domu,
by szukać wiosny która się budzi,
dokąd nie mówię o tym nikomu,
znam takie miejsca z dala od ludzi.

Józef Cupak

Diagnoza

Młodość we mnie przedwcześnie umarła
To na skutek fałszywej diagnozy
Zamiast zdobić ją białą konwalia
Ją zdobili w jesienne mimozy

Potem przyszły dojrzałe lata
Rzec by można czas siły wieku
No i znowu przez kaprys świata
Zrujnowali normy w człowieku

Bo nas było zbyt wielu i basta
I za dużo rodziło się dzieci
Wyludniły się wioski i miasta
Na co komu żołnierze poeci

Opuściła więc młodość granice

Kraj w konwulsjach starczej agonii

Opuścili więc przyłbice

Jedni drugich oskarżą to oni

Zamiast szukać recepty leku

Jak to czynią rozsądni ludzie

Politycy – popatrz człowieku

Znów z lubością tarzają się w brudzie.